Ч. 50. Второк 4 (17) марта 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — Маніфест царя Николая II.)

В президиї ради міністрів відбула ся в суботу по полудни міністерияльна конференция, в котрій взяли участь: п. Президент кабінету др. Кербер, міністер скарбу др. Бем-Баверк, міністер зелізниць др. Віттек і міністер для Галичини др. Пєнтак. Предметом наради, як доносить Fremdenblatt, була справа удержавлення Північної зелізниці. — В сім тиждни відбудуть ся чотири засїданя палати послів, від вторка до пятниці включно, присьвячені першому читаню угодових законів, котрі в пятницю будуть передані комісиї. На слідуючий тиждень має бути полагоджений закон о відшкодованях за елементарні нещастя. Надіють ся також, що перед 3 цьвітня, т. є. перед сьвяточними фериями, будуть полагоджені і предложеня зелізничі, між иншими справа будови зелізниць Львів-Винники та Тернопіль-Збараж, як також закони о забезпеченю урядників приватних. — Молодоческий клюб розіслав працї комунікат, в котрім оправдує ся із зміни тактики та заповідає борбу против кабінету дра Кербера. — В посольских кругах впевнюють, що президент палати наміряє поставити закон о зміні реґуляміну на порядку дневнім нарад ще перед великодними сьвятами.

В угорскім соймі вела ся в суботу дальша обструкцийна дискусия над войсковими предложенями. Промавляв пос. Крайзнай против предложень і по тій промові наради перервано і відложено до понедїлка. Під конець засїданя оправдував посол Шеллї свою інтерпеляцию, в котрій вказав на заяву француского міністра скарбу Рубієра у француских парламенті, котрий назвав австро-угорский закон про контингент цукру суперечним з брукселькою конвенцию.

В послїдних днях появив ся в Росиї царский маніфест, в котрім говорить ся про внутрішні відносини Росиї і заповідає ся переведенє деяких реформ. Маніфест, котрому росийска праса присьвячує богато статий і приписує єму дуже велике значінє, звучить: Вступаючи на престол предків, зробили ми сьвятий обіт перед Всемогучим і перед власною совістию, що будемо хоронити основ сьвітової могучости Росиї і житє своє пожертвуємо службі для дорогої вітчини. До сповненя задачі супротив підданих вибрали ми дорогу, якою ішли наші попередники, а особливо наш бл. п. отець. Ранна кінчина єго не дала єму докінчити діла, так що нам припав обовязок довести до кінця розпочате моїм вітцем діло, утвердити лад і права після потреб житя народу. На превеликий наш жаль бушує в державі заколот, а науки, чужі росийскому житю, спиняють працю около піддвигненя гаразду. Заколот той завертає підданим голову, відтягає їх від плідної праці і псує дороге нашому серцю родинне житє і молодечі сили, так потрібні для вітчини. Жадаємо від високо і низько поставлених сильної волї і сильного опору против всякого нарушуваня закону. Спускаючи ся на те, що всї горожани чесно і вірно сповняють свої обовязки і свою службу, постановили ми заспокоїти декотрі потреби держави. Уважаємо за річ конечну бережене законів о терпимости, що містять ся в основних законах Росиї, котрі православну церков признають пануючою, але всїм иншимісповідникам забезпечують свободу віри і богослуженя після їх обрядів. — Дальше постановили ми видати розпоряджене задля поправи материяльного положеня сїльского православного духовеньства, щоби збільшити їх участь в публичнім житю.— Відповідно до задач підпираня сїльского господарства має бути дїяльність державних кредитових заведень і дворяньских та селяньских банків приноровлена до розвитку і добра дрібного дворяньства і селян. Мають се бути стовпи росийского житя. Ревізия законів для се-

ОКУП.

(З француского — Павла і Віктора Марґеріт.)

(Конець).

Чверть години пізнїйше полковник — з відорваною відломком ґранату шлїфою, на зраненім кони — підсував ся під развалини дому, куди взивав єго ґенерал, котрий в заступстві переговорюючого в Парижи з правительством Бельмарка доводив обороною. Погіршило ся положенє. Нїчо не могло зломити напору неприятеля: єго середний відділ взяв приступом барикаду на дорозї до Понт-Ібльон; паде полковник нїмецкий, старий ґенерал Будриский обіймає по нїм команду полку королевої Єлисавети і також платить житєм добрий примір, виставляючись перший на небезпечність. Бурже, здобуте від півночи і заходу, боронило ся вже лиш від полудня і всходу; пıонїри поробили всюди виломи; стріляно до себе через улицю, з комнати до комнати. Зелїзничі віддїли майже всї і резерви 128-го полку уступили. Лише сїм компаний 128-го, геройскі, борoли ся ще з пожертвованєм під проводом Брассира. Треба підмоги. Звідки її взяти?

Полковник де Клемон підніс голову з жалїбним вдоволенєм. Єго полк не вкриє ся неславою, бо тамті хоробрі гинуть так, що вирівнають трусливість прочих. Впрочім він сьвіжі компаниї.

— Маю один баталїон — сказав.

— Деж він?

— В Курниф.

Нараз упав ґранат недалеко розвалин. Стояло в тім місци трех вояків і кінь. Ґранат розірвало. Упав кінь, один з вояків, кульгаючи, утїкав, два прочі лежали з розчерепленими головами.

Полковник відвернув очи і вдивлював ся в Роберта, що побілїв; вдивлював ся в него з розпукою в серци: ровстати ся з ним в такій хвили було для него страшною жертвою для обовязку. Однако заволодїв над собою і крикнув приказуючим голосом:

— Поручнику, збирай сейчас баталїон до приступу.

А лагіднїйше додав:

— Спіши ся, дитино!

Роберт ніс на собі єго погляд, погляд, що говорив: хоробрости і щастя! Ціла любов, ціла почесть, які мав для вітця, перейшли єго до глубини горячим зворушенєм. Дорогий отець буде гордий з него! Бачив себе, як веде післїдні резерви, оживляє ряди, огріває їх серця, кидає сотки людий при відгомонї бубна, при звуцї трубки, на освободженє борючих ся серед полуміни на развалинах Бурже недобитків полку. Одушевлений, не бачив, що довкола него утїкають. Прикра вонь саджі, спаленого дерева і тїл, закровавлені лиця, не ослаблювали єго духа, противно, підносили, упоювали....

— 128! — кричав.... — Непонятне мовчанє.

— 128!...

— По що? — відозвав ся якийсь голос. — Досить вже мяса!

А другий додав:

— 128? Ого, мусить бути вже далеко, коли все ще утїкає!

Роберт немов під вражінєм найстрашнїйшої обиди кинув тому чоловікови згірдний погляд.... А як говорив правду?... Коли баталїон приведений ними перед хвилею обхопив страх? Але нї! З невисказаною полекшию стрітив адютанта Жакмена.

— Баталїон?

— Єсть там.

Жакмен простягнув руку в напрямі будинків фабрики, о яких сто метрів.

— Не без труду — додав адютант, відсапуючи.

Роберт помчав через поля, перескакуючи плоти і рови.

— До мене! 128-ий! — кричав прошибаючо, але єго голос губив ся в гаморі.

То, що побачив, було дивне: громада людий, подібна до овець, скулених, лежачих на земли, збила ся в купу, аби не стратити нї пяди охорони; позеленїлі, налякані лиця. Инші стояли купами і живо розмавляли. Богато поснуло з утоми. Повтаряв візванє; ніхто не рушав ся.

— Вставати, вставити, вояки! Капітани, стрійте компаниї! Фельдвеблї, чуєте? Приказ полковника! Вставати!

Прижмурювали ся повіки, відвертали ся лиця. Деякі вставали і знов клали ся. Близше стоячі офіцири тручали тих слїпих і глухих. Даремні слова і погрози.

Роберт де Клемон, укриваючи скаженість в серци, просив:

лян має бути приділена ґуберніяльним совітам для дальшого виготовленя тих законів і принорowлeня їх до місцевих потреб; а до тих совітів будуть покликані люди, що мають довіре у загалу. Дуже пильною справою є знесене тяжкого для селян обовязку поруки. — Ґуберніяльна і окружна управа має бути зреформована через покликанє місцевих заступників. — Вкінци маніфест взиває підданих, щоби як найусильнійше спільними силами дбали про поправу обичаїв, піднесенє родинного і публичного житя, а мінїстрів і висших урядників, щоби висказали свою гадку в справі переведеня указаних в маніфесті намірів.

Новинки.

Львів дня 16 го марта 1903.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував президентами судів окружних: радника висшого суду краєвого у Львові Володислава Середовского для Коломиї і віцепрезидента суду окружного в Сучаві Юлія Неґрупа для Сучави. — Мінїстерство торговлї іменувало укінченого слухача прав Дениса Бачиньского практикантом концептовим ц. к. Дирекциї почт і телеґрафів для Галичини у Львові

— **Ц. к. краєва рада шкільна** ухвалила між иншими на послїднім засїданю: 1. Затвердити іменованє о. Болеслава Твардовского на духовного члена обр. римо-кат. до окружної ради шкільної в Тернополи, о. Казим. Гловиньского на такого ж члена до окружної ради шкільної в Гусятині, о. Мих. Николаєвича на духовного члена обр. греко-кат. до окружної ради шкільної в Сокали; 2. затвердити вибір бар. Юл. Бруницкого на відпоручника ради повітової до окружної ради шкільної в Стрию, дра Альб. Цавдерера на відпоручника ради громадскої до окружної ради шкільної в Бережанах; 3. визначити Вільг. Роговского, управителя 4-кл. школи в Сачові, на другого представителя учительства до окр. ради шкільної в Золочеві; 4. іменувати: Ник. Яновича суплентом в ґімназиї Франц Йосифа в Тернополи; в народних школах: Соф. Вуйцїк учителькою 4-кл. школи женьскої в Ярославі, Ядв. Карман учителькою такої школи в Золочеві. Стеф. Вятра учителем 4-кл. мужескої школи в Ярославі, Ад. Ролиньского учителем такої-ж школи в Порохнику, Ів. Заблоцкого управителем 4-кл. школи в Поморянах, Ір. Лукиянович учителькою 3-кл. школи в Городници, Теод. Щепника управителем 2-кл. школи в Курниках; учителями і учительками 2-кл. шкіл: Ан. Вільчківну в Почапинцях, Мар. Богуш в Довжанцї, Авг. Тхуржевского в Кривенькім, Ан. Ляшківну в Дунаєві, Тер. Качковску в Баличах, Мар. Винницку в Вижнянах, Йос. Кричиньску в Підгірцях, Ів. Вассляна в Зїболках, Ром. Романовичівну в Янчинї; учителями і учительками шкіл 1-клясових: Володим. Козака в Ямници, Цец. Качмарек в Лятачи, Мар. Швед в Зазулинцях, Сев. Костовецку в Воли буховскій, Вікт. Гриневецку в Вимислївцї, Фр. Рабу в Домаморячи, Волод. Ярошевского в Персгновеї, Мар. Яниківну в Ганачівцї, Мар. Зобків в Любши. Ґен. Буцманюк в Войтіховичах, Павл. Кропивницку в Княжім.

— **Справа Вавелю.** Мінїстерство скарбу поручило краєвій дирекциї скарбу у Львові, щоби покінчила як найскорше переговори в справі переміни Вавелю на цїсарску палату. Після згідних заяв краєвого Видїлу і корпусної команди в Кракові не заходять вже нїякі перепони до заключеня умови. Президия краєвої дирекциї скарбу у Львові візвала радника прокураториї скарбу, дра Корна, щоби в порозуміню з інтересованими сторонами і згідно з бажанєм мінїстерства скарбу приспішив уложене умови і щоби ту умову предложив президиї краєвої дирекциї скарбу, подаючи правні формальности, потрібні при заключуваню сеї умови. Супроти сего, що всї услівя вже уложені, підписанє умови наступить мабуть в найблизших днях.

— **Краєва школа молочарства** має бути основана в Старомістю під Рящевом. Курси в тій школї мають бути троякі: курс чотиромісячний для молочарень ручних, осьмимісячний для образованя управителїв молочарства і цїлорічний для сироварів. Управителем тої школи має стати др. Тадей Рильский, теперішний краєвий інструктор молочарства.

— **Семинария мужеска в Сокали.** Подання о припущенє до іспиту зрілости в семинариї мужескій в Сокали належить внести до Дирекциї сего заведеня найдальше до 30 с. м. — *З Дирекциї ц. к. Семинариї мужескої в Сокали.*

— **Репертуар руского театру у Львові.** Середа, дня 18 марта, премієра конкурсова: „Кара совісти", драма в 5 діях Гр. Цеглиньского. — Четвер, дня 19 марта, гостинний виступ тенора п. Волошина: „Запорожець за Дунаєм", оперета в 3 діях Артемовского і „Вечерницї", діло музичне Нїщиньского. — Субота, дня 21 марта, другий раз: „Жидівка вихрестка", драма в 5 діях зі сьпівами Тогобочного.

— **За дзвоненє — 100 корон кари.** В Боцен, в Тироли, єсть прекрасна вежа при тамошній соборній церкві в ґотицкім стилю, котрій однакож грозить така сама судьба як дзвіннпци сьв. Марка у Венециї. Недавно оглядала ту вежу міска комісия будівнича і признавши, що вежа потребує значної направи, заказала дзвонити великим дзвоном, бо від того могла би вежа завалити ся. Але в день папского ювилею місцевий парох Трейкавальдер не зважаючи на заказ, велїв дзвонити у великий дзвін. В наслїдок того маґістрат наложив на него кару 100 корон, а висша власть затвердила єї, покликуючись на то, що парох провинив ся против заказу і міг легко стати ся причиною великого нещастя.

— **Вибух Везувія.** З Риму доносять, що вибух Везувія прибирає щораз більші розміри. Кратер єсть по самі береги наповнений лявою, котра з великим гуком вибухає до значної висоти.

— **З товариства „Труд" у Львові** (Ринок ч. 39). Вив. гостий і прихильників нашого товариства просимо, щоби зволили з своїми сьвяточними замовленями чи то в виготовленю суконь чи біля поспішити, аби робітні наші могли все і на час виготовити. — При сїй нагодї подаємо до відомости, що маємо на складї крім полотен, гафтів, вишивок, килимів і проч. також готові блюзки і гальки. При замовленю блюзок просимо подавати обем шиї і обем в грудях як також довгість рукава. — *Дирекция.*

— Вояки! Трохи доброї волї! Чи позволите вирізати ваших товаришів? Крихітку серця! Для чести прапора, для Франциї!

Добуш сидів з ліктями опертими на бубнї. Крикнув на него:

— Бубни марш!

Той підніс рамена, бубон був роздертий.

Роберт зіскочив з коня, промовляв до вояків в горячих словах, завстиджував їх, благав в імени загроженої вітчини. Чи посьміють вернути до Парижа? Там сказалиб їм: „Ви покинули своїх братів!"

Всьо, що міг осягнути, що міг вдїяти моральний вплив офіцирів, обмежило ся до уставленя в ряд одної компанії. На тім скінчили ся розпучливі зусиля. Відобрати тих людий від хоронячого їх муру фабрики, повести їх там, де кулї лїтали, було неможливим. Говорити їм про славу? Бачили лиш смерть. Іти наперед? Гадали лиш о відвороті за мури, за укріпленє.

Роберт був в розпуцї, радо розбив би голову тому великому, худому з закривленим носом, що не спускав з него ока, або тому другому з лицем потопільника, що свистав крізь зуби.

— Підлї! — кричав. — Підлї!

Але баталіон вибухнув сьміхом; заглушили єго глумливі крики. Котрийсь воркнув:

— Ти вже скінчив:

Роберт гадав, що ошалїє. Скочив на коня, грозячи їм кулаком. Ударив коня остроґами і пігнав до Бурже.

— Підлї, підлї! — повтаряв. Відтак говорив до себе з гірким чувством бунту:

— Конець! Добре мають! Конець, скінчила ся слава, всьо скінчило ся! Що скаже вітцеви? Длячого не міг виповнити єго приказу? Чиж він не відвічав за те? А там послїдні вояки команданта Брассира, послїдні вільні стрільцї команданта Бароша, окружені з усїх сторін, загибали!

На ту гадку, в пітьмі, з якою боров ся, засияло сьвітло, дїйстність, сонце правди! Так! померли, як тамтї, з ними! Змазати кінцем повним слави ганьбу своїх вояків, власною кровію окупити їх честь! Хороше лице Кляри, синї очи судженої зникали разом з розкішними споминами єго дитиньства; не було вже для него нї минувшини, нї будуччини, нїчого, крім строгої дїйстности, крім болю нестримного теперішної хвилї. Нї, не пійде сказати батькови: „Вертаю сам, не хотїли". Не скаже єму тої нїкчемности. Але голос сильнїйший від єго гордости говорив єму: „Твій обовязок!" Одержав порученє; чи виповнив єго, чи нї, мусїв здати справу.

І не надумуючись вже, рушив тою самою дорогою, котру лише що перебув в такій горячцї.

— Полковник де Клємон?... Нїхто не знав. — Полковник де Клємон? — сказав один. — Ранений — сказав другий. — А третий додав: Не жиє, там...

Роберт пігнав наослїп, глядаючи свого вітця. Довкола него найстрашнїйший заколот; конї без їздців ранені, трупи; ледве відріжнював поля і дерева, потапаючі в димі, дощи і болотї. Дальше червона луна пожару, високі снопи полумінн під чорними хмарами.

Так, скінчило ся. Мав пересьвідченє, що наближає ся єго послїдна година. Нїчого вже не було для него: нї родини, нї віри, нї надїї, нї армії! Не побачить вже вітця. За ним запала ся молодість, як збурений міст. Перед ним отвирала ся пропасть з сьвітлом в глубинї. Напів ошалїлий. Роберт гнав все наперед. Мимохіть наближував ся до неприятеля, до горіючих домів, до Бурже, котре тепер бомбардували францускі ґранати. Ґренадієри, тиральієри, улани пруської ґвардиї окружали село довкола. З шаблею в похві, з револьвером в руці гнав наперед зі зміненим лицем. Ішов на смерть. Був вже так близько неприятеля, що бачив їх лиця. Єго взяли на цїль, убили під ним коня; зірвав ся; нові карабіни направлено на него. Тодї упокоєний, урадуваний майже, що повнить свій правдивий обовязок, побачив ще осліплюючий блеск по вистрілї і упав із схрещеними руками з лицем оберненим до неба.

СЕРЦЕ.

(З анґлійского — Едмонда Гаранкурта.)

Кляра Клерк була прибита горем і смутком, коли її умерла дитина, бо славна артистка траґічна обожала то мале єство з цїлою пристрастию віддавала ся чувству материньскої любови; свою ролю матери відчула рівно горячо і перевела рівно успішно в житю, як всї свої задачі на сценї. Цїлий свій спокій житя перемінила для того малого єства, а само єствованє колиски надало єї домови відтїнь сьвятости.

Незагнуздана артистка житя змінила ся в загорілу матір; хрещеня малої дитини стало для неї зворотною точкою в житю. В Новім Йорцї показувала ся Кляра Клерк лише поважно в тяжкі материї одїта і на поклони своїх знакомих відповідала лиш ніжним і здержаним усьміхом.

Всї головні міста Америки займали ся тою переміною і хвалили за неї артистку. Лише сумніваюча ся Европа не дуже вірила в єї тревалість і робила свої замітки. Поети обох частий сьвіта писали стихи повні чувства о тій дитинї, довершуючій чудес і так дитина Кляри Клерк була повитана з більшим занятем і розголосом як може одинокий син монарха, призначений на спадкоємця великої державн.

Очевидно, що вість про наглу і так пригноблюючу сумну смерть дитини розтрубіла праса цїлого сьвіта до розмірів важної міжнародної подиї. Члени пануючих домів присилали їй телеґрами з висказами жалю, котрі она

— **Нещаслива пригода.** Ксеню Малаховску в Мавковичах вдарив оногди кінь так сильно копитом, що зломив її щоку і кість в лици. Нещасливу привезено безпритомну до шпиталя у Львові.

— **Бійка жінок.** Оногди підчас похорону шевского челядника Штавдта напала кухарка Катерина Вишиньска на жінку помершого Павлину, здерла їй капелюх з голови, набила по лици і вирвала їй жменю волося з голови. Арештована поліцияном і відставлена на інспекцию сказала, що „мусїла так зробити", бо Штавдтова відмавляє їй коханка. — На Рускій улици знов напали на себе Анна Терлецка і Ванчурова, жінки сторожів і по короткій сварці стали бити ся. Підчас бійки Терлецка вдарила так сильно Ванчурову ключем в око, що Ванчурова впала непритомна. Зранену відставлено на стацию ратункову а Терлецку на полїцию.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 16 марта. Мінїстер війни ґен. Пітрайх виїхав вчера по полудни до Будапешту на цїсарский двір. Є. В. Цїсар вертає до Відня в четвер дня 19 с. м.

Відень 16 марта. Як кождого року так і в сїм роцї обходили вчера робітничі і социялїстичні товариства роковини мартової ворохобні. На зборах виголошувано бесїди в ріжних язиках о значіню тих роковин. Цїлий обхід відбув ся спокійно.

Льондон 16 марта. Мінїстер кольоній Чемберлен повернув вже з полудневої Африки. В Савсемптон приймали єго дуже торжественно. Мінїстер заявив, що після єго гадки, мир заключений з Бурами буде тревалий.

Мадрид 16 марта. Після донесень з Лїзбони збунтовало ся населене португальского міста Коімбри і не хоче платити податків. В наслїдок того прийшло до забуреня, а відтак до борби з полїцию, в котрій три особи забито, а богато поранено. Склепи позамикано і в місті спинений торговельний рух. Полїция привернула лад.

Рим 16 марта. Папа приймав вчера на авдиенциї французского посла, котрий зложив папі в імени президента Франциї желаня. Папа подякував і сказав між иншими: „Бажаю Франциї, аби не відступала від того, що зробило єї великою".

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих важний від 1. мая 1902 після середно-европ. час.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочкого, Мукачя, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковель
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрия
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до 30/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокаля, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 19/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмези
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 25/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 12/5 до 28/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 16/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочкого Мукачя, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Чернівець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковель
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковель, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописей Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. [illegible] в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

читала зайшлими від сльоз очима, а відтак за попадливо розкладала по столах у видних місцях.

— Кампбель — говорила до свого секретаря — правда, що відповіш єї королївскій милости? Я очевидно не мала би тепер сили зробити то.

Велїла старо-єгипетским звичаєм бальсамувати тїло малого ангелика, дрожала на саму гадку, що оно могло би зіпсувати ся. З великим трудом одержала дозвіл задержати для себе серце помершого єства і віддала то серце найзручнїйшому золотникови, котрий вложив єго в склянну коробочку, уміщену в золотім медальонї. Ті прикази видавала Кляра Клерк спокійним, траґічним голосом; однако поміж ними дїставала заєдно правдиво розриваючих нападів болю.

Коли вже дитина була уложена в своїй дорогій домовинї, з котрої виглядала біла, окружена кружевом головка, була артистка дійстно великою в своїм горю. З неможливою до наслїдованя і повною розпуки принадою уклякла перед домовиною і найшла такі невимушені, пориваючі рухи, які лише та сумна хвиля могла їй піддати.

Коли винесено тїло, Кляра Клерк, блїда як труп, випрямила ся як сьвічка. Здавало ся, що виросла в тих кількох днях. Розложила з тугою хороші рамена і ломила руки в німій розпуці... Відтак зімлїла і як щогла, зломана бурею, упала на землю задеревіла. Немногі присутні, котрим судило ся глядїти на ту сумну хвилю, задержали єї спомин як незабутний вид. Нїколи доси штука, піддерта правдою, не дала такого зворушаючого образу найповнїйшого зломаня душі, як в тім случаю.

Та хвиля подала різьбареви Смітсонови гадку до славної статуї Андромади, що мала сотворити славу єго артистичної будучности. Поет Гардівіль пронятий до глубини, забезпечив собі в кутї комнати затишне місце, з котрого міг бачити всьо і задержати в памяти, не лякаючись, аби яке невчасне повитане або несподіване слово непокликаного не вирвало єго з настрою. Стояв в тїни, глядїв з одушевленем на Кляру Клерк, гадав о єї горю і всьо розумів. Що бачив і чув, робило на нім глубоке враженє, проникало найтайнїйші волокна єї душі і ось в єго поетичній уяві лише що пережита драма перемінила ся в сценїчний твір. Перед тою дитинячою домовиною прийшла єму перша гадка до славної драми „Клїтемнестра в Авліс", твору, котрий мав єго вінчати королем всїх американьских драматичних писателїв і приніс єму неоцінену честь, що єго імя ставлять побіч Шекспіра.

По скінченім похоронї різьбар і поет взяли ся поспішно до роботи і засів, що засіяла смерть тої ніжної дитини, зійшов прекрасно; лише Кляра Клерк полишила ся бездїльною. Театр, в котрім все грала, замкнено, а публика, що найбільше на тім тратила, зрекла ся без жалоби приємности, а навіть була за ту жертву, що позваляла їй брати участь в горю улюбленої артистки.

По тиждни театр отворено, але Кляра Клерк не появила ся на сценї; єї неприсутність принято до відомости так тихо, як то лиш великий нарід в таких сумних услівях з'уміє.

Тимчасом Гардівіль працював безупинно над своєю траґедиєю і горюючій матери Клярі Клерк призначував на всякий случай ролю Клїтемнестри, старав ся також в численних розмовах про справи штуки звернути єї увагу на траґедию і титулову ролю.

Говорив до неї:

— Твоє горя, найдорожша приятелько, само одно порушує мене і лиш моя дружба для тебе працює над тою драмою. Ставляю в ній дорогому помершому дитяти безсмертний памятник, щоби також будучі поколїня могли відчути свій великий і благородний біль.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).